

1 MILIJARDAS SKAITYTOJŲ INTERNETE

ANNA TODD

BEFORE

KAI AŠ TAVE PAMAČIAU

wattpad

SENSACIJA IMAGINATOR1D

baltos lankos

ANNA TODD

BEFORE
KAI AŠ TAVE PAMAČIAU

Iš anglų kalbos vertė Renata Endzelytė

baltos lankos

Versta iš:
Anna Todd, *Before*,
Gallery Books, A Division of Simon & Schuster, Inc.,
New York, 2015

Autorei atstovauja *Wattpad*
Pirmasis leidimas – Gallery Books, 2015

Redaktorė
Audronė Daugnorienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-949-9

Copyright © 2015 by Anna Todd

All rights reserved.

© Emely / Corbis, viršelio nuotrauka

© Renata Endzelytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017

© Baltų lankų leidyba, 2017

Antras

Iki šios dienos jis prisimena vanilės aromatą, užpildžiusį mažą bendrabučio kambarėlį, kai buvo su ja vienas. Šlapiais plaukais, viliojantį kūną apsisiautusi rankšluosčiu. Tada pirmą kartą pastebėjo, kaip supykus nukaito jos krūtinė. Mielai dar kartą pamatytų ją įpykusią, velniškai įpykusią, daugiau kartų, nei galėtų suskaičiuoti, tačiau niekada gyvenime nepamirš, kaip iš pradžių ji stengėsi būti mandagi. O jos mandagumą jis palaikė išdidumu. „Dar viena užsispyrėlė mergaitė, apsimitanti moterimi“, – pagalvojo. Keistuolė, iš visų jėgų stengėsi būti kantri. Visai be priežasties. Ji nieko neprivalėjo ir neprivalo, bet jis tikisi pamatyti ją piktą dar ne kartą gyvenime.

Sėdėdamas vienas ir atgailaudamas, jis paniro į tų dienų prisiminimus. Prisiminė save piktą, ją piktą – ir tik tai palaikė jo gyvastį, kai ji išėjo.

Pirmoji rudens semestro diena – tikras malonumas žiūrovams. Galybė liurbių blaškosi kaip vištos be galvų, galybė merginų, pasi-puošusių gražiausiais savo apdarais, žūtbut stengiasi patraukt vyrukų dėmesį.

Ciklas kasmet kartojasi visuose pasaulio universitetuose. Taip jau nutiko, kad aš pasmerktas lankyti Centrinį Vašingtono universitetą. Man visai patinka, nesunku, ir dėstytojai nelipa ant galvos. Nors nėra taip, kad man visai vis vien, bet esu ganėtinai padorus studentas. Jeigu „labiau pasistengčiau“, būčiau dar pažangesnis, bet

neturiu nei laiko, nei noro rūpintis pažymiais ar ateities planais, ar dar kuo nors, kuo turėčiau rūpintis. Nesu toks kvailas, kokiū mane laiko dėstytojai. Galiu praleist visą savaitę paskaitų ir vis tiek puikiai išlaikyt egzaminą. Supratau, kad galiu taip elgtis tol, kol jie leis man taip elgtis.

Studentų sąjungos rūmai yra pagrindinė pasirodymo vieta. Man labai patinka sėdėt priešais pastatą ir stebėt ašarojančius tėvus. Linksma, nes mama, regis, negalėjo taip greitai manęs atsikratyti, o kai kurie tėvai čia elgiasi taip, lyg netekę rankų, kai jų vaikai – reikia primint – suaugę vaikai, įstoja į universitetą. Jie turėtų džiaugtis, o ne žliumbt kaip pienburniai, kad jų atžalos kažką tikro veikia gyvenime. Jeigu pasivaikščiotų mano vaikystės takais, bučiuotų Centrinio Vašingtono universiteto grindis, kad jų vaikams suteiktas gyvenimo šansas.

Moteris su milžiniškais pripūstais papais ir išbalintais plaukais apkabino savo geibų sūnelį, vilkintį languotu švarku. Išsišiepiau iki ausų, kai jis raudodamas įsikniaubė mamytei į petį. Šlykštukas. Tėtukas stovėjo už jų, atokiau nuo apgailėtino spektaklio, ir nuolat žvilgčiojo į brangų laikrodį laukdamas, kol žmona ir sūnus baigs seilėtis.

Neįsivaizduoju, koks jausmas turėti tokius atsidavusius tėvus. Mano mama buvo gana rūpestinga, kai nedirbdavo nuo saulėtekio iki saulėlydžio, palikusi mane patį rūpintis savim, kad kompensuotų mano tėvo sveiko proto trūkumą. Stengėsi dėl manęs kaip įmanydama, bet sunku atsigriebt, kai tiek daug prarasta. O aš nenorėjau jos pagalbos. Kiekviename žingsnyje. Nebūčiau priėmęs jos tada ir nepriimčiau dabar. Nei iš jos, nei iš ko kito.

– Sveiks, žmogau. – Priešais mane prie stalo atsisėdo Neitas ir iš kišenės išsitraukė cigaretę. – Ką planuoji šiam vakarui? – paklausė spragtelėjęs žiebtuvėliu.

Gūžtelėjau pečiais ir iš kišenės išsitraukęs telefoną pažiūrėjau, kelinta valanda.

– Nežinau. Susitinkam Stef kambary.

Rūkydamas Neitas suerzino mane, tad sutikau nueiti į Stef bendrabutį. Nuo Studentų sąjungos netoli, maždaug penkiolika minučių, bet mieliau važiuočiau negu irčiausi per minią smalsių vaikučių, išsipuošusių universiteto proga. Kol atėjom iki vietos, Neitas pasakojo apie savaitgalio vakarėlį. Kiekvieną mielą savaitgalį vis tas pat. *Kas čia tokio ypatingo?* Man vienodai. Tie patys draugeliai, tiek pat sekso, tokie pat vakarėliai, tos pačios nesąmonės, tik vis kita diena. Jau norėjau daryt duris, bet Neitas priminė:

– Reikia belstis. Prisimeni, kaip siuto aną kartą?

Mintyse nusijuokiau. Taip, gerai prisimenu tą dieną praėjusį semestrą, kai nesibeldęs įėjau į Stef kambarį. Radau ją klūpančią priešais kažkokį pusgalvį. Galiu vadint jį pusgalviu, nes... jis avėjo šliures. Jaunikaitis su šliurėmis mano knygoje automatiškai priskiriamas pusgalviams. Jis susikuklino, o Stef įsiuto. Kai pusgalvis išsliūkino, Stef apmėtė mane viskuo, kas pasitaikė po ranka, taikydamosi tiesiai į galvą. Visą savaitę mėgavausi matydamas ją visą įsiutusią. Ir šiandien ji visai man nerūpi.

Išgirdęs, kad mus pakvietė užeit, pagaliau lioviausi juoktis iš prisiminimo. Vos įėjus, iš Stef kambario vidurio į mane pažvelgė blondinas, vilkintis megztiniu. Stef, atsistojusi tarp Neito ir manęs, linksmi stebėjo atvykėlius. Po kelių akimirku pamačiau griežto žvilgsnio moterį ir merginą. Moteris gerulė... nužvelgiau jos kūną: aukšta, ilgaplaukė blondinė, geri papai.

– Labas. Tu Stef kambariokė? – paklausė Neitas.

Pagaliau nužvelgiau merginą. Ji irgi gerutė: putlios lūpytės, ilgi šviesūs plaukai. Tik tiek ir galėjau pasakyti, nes panelė vilkėjo trimis dydžiais didesnius, nei reikėtų, drabužius. Sijonas iš tikrųjų šlavė grindis ir kabėjo kaip ant pakabos. Iš pirmo žvilgsnio supratau, kad šiai merginai universitetas nebus pramogų vieta. Paprastas pavyzdys – baisiausiai nervindamasi ji spoksojo į savo kojas. Kas jai negerai?

– Ėėė... taip. Mano vardas Tesa, – sumurmėjo. Tyliai, kažkaip nemaloniai.

Žvilgtelėjau į Stef, o ji gudriai šyptelėjo ir atsisėdo ant lovos, neatitraukdama akių nuo merginos. Neitas maloniai nusišypsojo – jis visada mandagesnis už mane.

– Aš – Neitas. Nesinervink taip smarkiai.

Nemačiau šito pokalbio prasmės, ypač su tokia šurpe. Ji spoksojo į Neitą išpūtusi akis, o šis ištiesęs ranką palietė jos petį.

– Tau čia patiks, – pridūrė.

Jis nesveikas.

Stef kambariokė pasibaisėjusi apžiūrinėjo plakatus ant sienos. Blogesnės kompanijos Stef negalėjo gauti. Ši tyli, baikšti, aiškiai bijo pasaulio. Jai pasisekė, kad šiandien aš geras, kitaip pasijustų dar blogiau.

– Aš pasiruošus, vaikinai, – ištarė Stef, keldamasi nuo lovos. Persimetė rankinę per petį ir nužingsniavo prie durų.

Blondinas – turbūt kambariokės brolis – spoksojo į mane, tad ir aš dėbtelėjau į jį.

– Iki pasimatymo, Tesa, – Neitas pamojavo merginai.

Pastebėjau, kad ji žiūri į mane. Akys slankiojo nuo antakio žiedo iki lūpos kilpos, nuo lūpos iki antakio, nuo vienos rankos prie kitos. Tada susivokiau, kad moteris ir tas liurbis daro tą pat.

„Ką? Gyvenime nesat matę tatuiruočių?“ – norėjau paklaust, bet pajutau, kad motina nėra tokia miela kaip atrodo, tad pabūsiu mandagus. Kol kas.

Vos išėję į koridorių, išgirdom moters klyksmą: „Tau reikia kito bendrabučio!“ Stef nusikvatojo, ir mudu su Neitu jai pritarėm.

Trečias

Kitą rytą nenorėjau eit į pirmą paskaitą, tad užsukau į Stef kambarį. Tikriausiai ji dar miega, bet man nuobodu, o jos bendrabutis arčiau mano paskaitų nei kitų mūsiškių. Parašiau žinutę, kad esu pakeliui, bet atsakymo nelaukiau.

Seno pastato koridorius buvo pustuštis, tik keli miegaliai paklaikę lakstė su knygų glėbiais. Pasibeldžiau, kad panelei Šiurpei neįvaryčiau infarkto, ir, neišgirdęs atsakymo, leidau sau atsirakinti kambarį su raktu, kurį Stef man padovanojo.

Stengdamasis neužmigti ant šlykščios Stef lovos, pervariau kabelinės kanalus. Vos kažkoks „daktaras“ pradėjo dviem idiotams berti patarimus dėl vedybų, atsidarė durys ir įpuolė Stef kambariokė. Apsisupusi drėgnu rankšluosčiu, šlapiais plaukais, beveik juokingai aplipusiais veidą. Kai sustingo iš nuostabos, išjungiau televizorių ir įsmeigiau akis į keistuolę, stovinčią priešais.

– Oi... O kur Stef? – beveik suklykė.

Pažiūrėjo į grindis, paskui į mane, paskui vėl į grindis. Tylėjau ir šypsojau iš jos sumišimo.

– Ar girdi? Klausiau, kur Stef? – jau švelniau ir mandagiau ištare. Aš dar plačiau išsišiepiau.

– Nežinau.

Mergina pasimuistė ir iš to, kaip sugniaužė rankšluosčio kampus, pamaniau, kad jį perplėš. Vėl įjungiau televizorių ir išsitiesiau.

– Gerai. Gal galėtum... išeiti, ar ką, kad galėčiau apsirengti?

Na ne, aš niekur neisiu. Ypač pagaliau patogiai įsitaisęs šitoje lovoje. Apsiverčiau ir rankomis užsidengiau veidą, kad jai įtikčiau.

– Per daug neįsivaizduok, aš nesiruošiu į tave žiūrėt.

Ji pernelyg gerai apie save galvoja, jei mano, kad sėdėsiu ir žiūrėsiu į ją. Na... gerai, gal ir žvilgtelėčiau, nes tas rankšluostis vėniškai žavingai gaubia jos kūną. Girdėjau krebždant, spragtelėjo segama liemenėlė, sunkiai alsavo. Ji vis dar nervinasi, o aš mielai pažiūrėčiau į jos veidą, kai stengiasi kaip įmanydama greičiau apsi-rengt. Atsidengčiau akis, kad ją sunervinčiau, bet šiandien esu gerai nusiteikęs. Be to, matysimės tik kelis kartus, tad galiu elgtis civili-
zuotai.

– Ar jau? – pavarčiau akis po delnais.

– Ar gali būti dar nemandagesnis? Aš tau nieko nepadariau.

Kodėl tu toks? – riktelėjo ji.

Po velnių? Nesitikėjau tokių stiprių žodžių iš tokios šventuolės. Ji labai stengiasi būti kantri su manim, o aš labai stengiuosi ją išvest iš kantrybės. Negaliu nesijuokt. Žiūrint į įsiutusią Stef kambariokę, atrodė keista juoktis, bet jos išraiška buvo tiesiog neapsakoma. Ji *baisiai* įsiutusi. Staiga atsidarė durys ir pasirodė Stef, apsirengusi vakarykščiais drabužiais.

– Atsiprašau, kad vėluoju. Man siaubingos pagirios, – sudejavo. Vėl užverčiau akis. Aišku, kad ji pagirioja... O kada nepagirioja? – Nepyk, Tesa, pamiršau tau pasakyti, kad Hardinas užsuks. – Gūž-
telėjo pečiais. Lyg jai visai vis tiek.

– Tavo vaikinai išžūlus, – purkštelėjo blondinė.

Čia apie mane. Vėl nusijuokiau. Stef žvilgtelėjo pakėlusį antakį, ko taip labai kvatojuosi.

– Hardinas Skotas *nėra* mano vaikinai! – pareiškė gal kiek per kategoriškai ir paspringo iš juoko kartu su manim.

– Anksčiau mudu pasidulkindavom, bet niekada nedraugavom. Aš nedraugavau.

– Kodėl jai tai pasakei? – Stef atsiskuto į mane ir įsiremė į šonus, lyg norėdama pagąsdinti. Paskui pažvelgė į merginą. – Hardinas... labai ypatingai bendrauja.

Bendrauja? Aš nesistengiu nė su viena jų kalbėtis. Gūžtelėjau pečiais ir vėl įnikau naršyt televizorių.

– Šiandien bus vakarėlis. Tesa, einam su mumis, – išgirdau Stef. Taip, žinoma, lyg šita šiurpė apskritai vaikšto į vakarėlius. Įsikandau lūpos žiedą, kad vėl nesusijuokčiau. Žiūrėjau tiesiai į televizorių.

– Tiesą sakant, vakarėliai man nelabai patinka. Be to, turiu kai ką nusipirkti stalui ir sienoms.

– Baik... Tik vienas vakarėlis! Dabar tu studentė – viename vakarėly tau nieko nenutiks, – Stef kone maldavo stengdamasi ją įtikinti. – Pala, o kaip ketini nusigauti į parduotuvę? Maniau, neturi mašinos.

– Važiuosiu autobusu. Be to, negaliu eiti į vakarėlį, nes nieko nepažįstu, – atsakė naujokė. Aš vėl nusikvatojau. – Ketinau paskaityti ir per skaiپą pabendrauti su Nojum.

Eit į parduotuvę labai smagu. Lažinuosi, kad ji apsiperka kur nors „Pigiau grybo“, nes panašiai ir atrodo. Pasimatymas per skaiپą... Vėl galiu lažintis, kad parodys nuoga kojytę savo, atsiprašant, vaikinui.

– Tu nori važiuoti autobusu šeštadienį? Jie sausakimši. Hardinas gali tave pamėtėti pakeliui namo... taip, Hardinai? – Stef žvilgtelėjo į mane.

Aš nežadu nieko niekur pamėtėti.

– O vakarėlyje pažinosi mane, – toliau suokė Stef. – Tik ateik... Labai prašau.

– Nežinau... Ne, nenoriu, kad Hardinas vežtų mane į parduotuvę, – suinkštė šiurpė.

Pasimuisčiau ir nusišypsojau joms abiems. Tik tiek galiu, nes abi mane žiauriai erzina.

– O ne! Aš taip tikėjau si kur nors su tavim išeiti, – pasakiau. – Baik, Stef, juk matai, kad panelė nežada eit į vakarėlį.

Akimirką pasigėrėjau, kaip balti marškinėliai išryškino jos krūtinę ir klubus. Tai šitaip ji turėtų rengtis, o ne tą baisų ilgą sijoną, kurį vilkėjo anądien. Chaki spalvos šortai kiek ilgoki, bet čia jau nieko nepadarysi.

– Na gerai, aš ateisiu, – atsakė mergina, regis, jos vardas Tesa. Taip, tikrai.

Pasigirdo riksmas ir klyksmas, ir tai buvo ženklas, kad turiu eit lauk, nes merginos ėmė glėbesčiuotis ir visaip džiūgauti.

– Valio! Mes šauniai pasilinksminsim! – išeidamas iš kambario, išgirdau Stef pažadą.

Pervąžiavau universiteto miestelį ir visą dieną išsėdėjau visose paskaitose. Po jų gavau Neito žinutę, kad susitinkam su Tristanu „Aklajame Bobe“, ir pasukau tenai. Įsėdęs į mašiną, įjungiau muziką ir atsidariau langą. Paauglystėje maniau, kad žmonės siaubingai nori pasirodyt trankiai leisdami muziką, bet dabar suprantu. Kartais paprasčiausiai norisi atsijungt nuo pasaulio. Man padeda tik muzika ir skaitymas. Kiekvienas atsipalaiduoja savaip, man padeda šitai. Kai reikia tylos, labai padeda triukšmas. Ko gero, labiau nei butelis džeko*. Mama tikriausiai taip pasakytų, vidury nakties raudodama į telefoną.

– Ko taip ilgai? – Tristanas atsikando mėsinio. Pusė įdaro sukrito į lėkštę priešais.

– Baisus eismas. – Įšliūkinau vidun ir atsisėdau šalia Neito. Mūsų pažįstama padavėja linktelėjo man ir po akimirkos pasirodė prie staliuko su stikline vandens.

– Vis dar sausai, ką? – paklausė Neitas, ir, atsargiai pažvairavęs į mano stiklinę, gurkstelėjo alaus.

– Jo. Vis dar sausai. – Ištuštinau likusią pusę, stengdamasis negalvot apie dieviškai malonų šalto alaus skonį burnoje.

– Tau gerai, žmogau. Žinau, kad visiems vienodai, ką tu darai, bet man tavo susilaikymas atrodo žiauriai geras.

Nuo Neito komplimentų tik nejaukiai pasimuisčiau. Tristanas nusikvatojo servetėle šluostydamasis smakrą.

– Susilaikymas? Girdėjau, kaip Molė vakar klykė tavo vardą.

– Ei, susilaikymas tik nuo *gërimo*. Ne ne, žinoma, ne nuo panų.

* Viskis „Jack Daniel’s“. (Čia ir toliau – vert. past.)

Neitas irgi ėmė kvatotis ir kumštelėjo mane petimi. Mintyse padėkojau jam, kad pakeitė temą. Mano skoniui buvo jau pernelyg asmeniška. Galiausiai Neitas įkalbėjo mane užleisti vietą prie vairo. Jis išgėrė tik vieną alaus, o man nelabai norėjosi vairuoti, todėl mielai sutikau, su sąlyga, kad paveš paimt Stef ir jos kambariokės.

– Jos žinutės, kad nekeli ragelio, užlaužė mano telefoną, – pasakė Neitas, kai išsukom iš aikštelės. Užverčiau akis.

– Prieš valandą pasakiau, kad pavešiu. – O Stef tikrai moka negyvai užknist.

– Ką tik pasakiau, kad mes jau pakeliui. Gerai, kad ta Tesa bus su ja, – atsakė Neitas ir atsidarė langą.

– Kodėl?

– Todėl, kad ji atrodo miela ir iš jos tikrai gali kas nors išeit. Stef nuomone, jos vaikinai labiau draugas ar panašiai.

– Vaikinas? Tu sakai, kad Motina Teresa turi vaikiną? – nusišiepiau.

Pala, blondinas bendrabuty? Jie atrodė kaip giminės, o ne kaip įsimylėjęliai. Čia su juo ji skaipinasi? Garantuotai apsirengusi nuo galvos iki kojų ir dar – dėl atsargos – su striuke.

– Aha, jis tada buvo su ja, tas šaunuolis.

– Eik tu sau.

Nusikvatojęs įjungiau muziką. Tesai ir jos pasipūtėliui modeliu tikrai nepatiktų. Dar labiau pagarsinau. Kai sustojom prie Stef bendrabučio, suburzgė mano telefonas. Pasirodė Molės vardas, todėl atmečiau skambutį.

– Panelės!

Neitas pasisveikino su merginomis, priėjusiomis prie mašinos. Stef vilkėjo tinklinę suknelę, o jos priekaba – kažką panašaus į rudą maišą. Taip ir nesupratau. Po rankšluosčiu mačiau jos figūrą – kodėl ji rengiasi tokiais baisiais skarmalais?

– Teresa, ar žinai, kad važiuojam į vakarėlį, o ne į bažnyčią? – paklausiau, kai įsėdo į mašiną.

– Prašau nevadinti manęs Teresa. Man labiau patinka Tesa, – atsakė trumpai. Snobiškai.

Žinau, kad jos vardas turi būti Teresa. Perskaičiau daug knygų, kad suprasčiau. Maniau, sulauksiu pritarimo.

– Be abejo, Teresa, – paerzinau.

Pakeliui kelis kartus veidrodėlyje žvilgtelėjau į ją. Neatrodė suirzusi, kai nematė, kad ją stebiu. Namas netoli. Tik kelias minutes pasėdėjom nejaukiai tylėdami, kol atvažiavom. Neitas sustojo priešais duris, už kitų mašinų. Teresa susigūžė ir užvertė akis.

– Koks didelis! Kiek žmonių čia bus? – paklausė. Negi pilna aikštelė nieko nesako?

– Pilnas namas. Paskubėk, – atsakiau užtrenkęs mašinos dureles. Ji tebesėdėjo kaip stabo ištikta, o aš nuėjau per kiemą.

Ketvirtas

Jis jau žinojo, nuo pirmo susitikimo iki tada, kai ji įgėlė jam, kad joje yra kažkas ypatinga. Jis dar nebuvo įsitikinęs... Ne, bet neturėjo nė menkiausio supratimo, kad įžiebė joje liepsną ir kad tą liepsną užgesins jo įprotis nuolat klysti. Bet dažnai jis pasijusdavo sėdintis vienas ir prisimindavo dienas, kai ji buvo liepsna. Kai jos balsas ir veiksmai būdavo kupini aistros, kad net trūkdavo oro. Jis turėjo suprasti, kad ta didžiulė aistra juos pražudys, sudegins jos sielą, išbars-tys jos protą, pasiglemš mylimą merginą, tą merginą, be kurios jis negalėjo ir negali gyventi, o jis tik žiūrės, kaip ji dingsta su pilkais debesimis.

Broviausi per minią, stūmiau iš kelio pusgalvius, kurie žaidė kažkokį idiotišką gėrimo žaidimą, kad prastumtų laiką, kol pritaps. Mane net supykino raudonos akys ir kvailos šypsenos. Vienas pas-kui kitą žvilgsniu išvadino mane „pusgalviu“, mėtydami plastiki-nius kamuoliukus į alaus taures ir džiūgaudami lyg gavę medalį už visišką smegenų praplovimą pigiausiu alumi iš bendros taurės.

Sausakimšame koridoriuje pastebėjau Stef ir jos priekabą. Blondinė atrodė sutrikusi, pasimetusi judančių kūnų spie-čiuje. Rankoje laikė įspraustą taurę, mandagiai šypsojosi, nors aiškiai buvo matyti, kad nenoromis. Iš akių buvo matyt. Vis dėlto pakėlė raudoną puodelį prie lūpų. Dar viena mokinė. Staigmena, staigmena.

– Laabaas! Žemė kviečia Hardiną! – per triukšmą pasigirdo Molės balsas. Dėbtelėjęs žemyn, pamačiau suirzusį jos veidą. Įsirėmė į šoną. Įsmeigė akis į Tesą ir Stef.

– Į ką žiūrėjai? – griežtai paklausė.

– Į nieką. Nelįsk ne į savo reikalus, – pridūriau ir pasukau aukštyn į savo kambarį. Šalimais girdėjau baisiausiai įkyrų galybės pigių papuošalų skimbčiojimą. Atsisukau į Molę ir jos šuniškai ištikimas akis. – Eini kartu dėl kokios nors priežasties?

– Man nuobodu, – pasiguodė, permetusi per petį rožinius plaukus.

– Ir ką? – išsiėmiau telefoną iš kišenės ir apsimėčiau kažką veikiantis, bet klausiausi jos. Molė perbraukė mano ranką.

– Palinksmink mane, šikniau.

Nužvelgiau ją nuo galvos iki kojų ir pasigrožėjau, kaip ankšta suknelė išryškina viską, ką jau esu matęs. Nagai susmigo į mano odą, veidą nušvietė šypsena.

– Klausyk, Hardinai, kada paskutinį kartą smaukeisi?

O ji neturi gėdos. Man patinka.

– Na, prisiminus, kad prieš porą dienų tu mane kedenai...

Nespėjęs daugiau nieko ištart pajutau jos lūpas. Atsitraukiau, o ji puolė artyn. *Ai, tiek jau to*. Ji visai pakenčiama, o galėčiau daug blogiau praleist laiką. Pavyzdžiui, kaip Stef visą naktį slampinėt su šventąja Teresa. Nuo to bet kas užmigtu.

Molė nusivedė mane į toliausią kambarį dešinėje. Ji jau gerai žino, kad neverta brautis pas mane. Niekas neina į mano kambarį. Paskui ją trinktelėjo durys ir po sekundės Molė jau buvo ant manęs. Jos burna karšta, lūpos nuteptos lipniais dažais. Prilietimas – Molės ar kokios kitos – man tartum pabėgimas. Nelabai ką reiškia, bet palengvėja, kai protas trumpam atsijungia. Jausmų antplūdis. Tik tada jaučiu, kad kažką jaučiu.

Molė nusivedė mane prie lovos. Ji tuščia, ant to baldo nėra net paklodės. Šitos smulkmenos nereikšmingos, kai nieko nejauti. Smulkus Molės kūnas įsitaisė ant manęs ir pasitrynė į koją.

Suėmiau į kumštį rožinius plaukus ir atitraukiau jos lūpas nuo savo burnos.

– Ne, – perspėjau. Ji sudejavo, atsiduso kaip visada, kai primenu, kad nebučiuotų manęs.

– Tu tikras gyvulys, – pasiskundė, bet apžergė mano juosmenį.

Staiga atsidarė durys ir ji liovėsi judinti šlaunis. Atsisukusi atsisėdo, o aš pasirėmiau ant alkūnių.

– Kuo galiu padėt? – šiurkščiai iš nekantrumo ir geismo paklausė Molė.

Žinoma, – aišku, kad žinoma, – tarpdury stovėjo Tesa, Stef kambariokė. Iš veido buvo matyt, kad sutrikusi labiau nei mudu abu su Mole kartu sudėjus.

– Oi... ne. Atsiprašau, – sumikčiojo. – Ne, atsiprašau. Ieškojau tualetu, mane kažkas apipylė. – Susiraukė, lyg įrodymą rodydama suteptą drabužį. Regis, ši mergina labai dažnai žiūri žemyn.

– Tikrai? Tai eik ir ieškok tualetu, – Molė pasityčiodama mostelėjo ranka. – Eik ieškot tualetu.

Tesa nedelsdama išnyko iš kambario ir uždarė duris. Tačiau kai Molė įsikniaubė į mano kaklą, po durimis pastebėjau kojų šešėlį. Ar ji klausosi mūsų? Kažkoks iškrypimas. Po kelių sekundžių šešėlis dingo, o Molė ištiesė ranką prie mano tarpukojo.

– Dieve, ta merga mane nervina, – pasiskundė.

Kaip tokią, kuri sau nelabai patinka, Molę „nervina“ pernelyg daug žmonių.

– Gal reikėjo jai pasiūlyt prisidėt prie mūsų? – gūžtelėjau pečiais, o Molė nusivaipė.

– Viau. Nė už ką. Bjanką ar Stef dar pakęščiau, bet tos vėplos Tesos – nė už ką. Ji visai ne karšta ir beveik dvigubai už mane storesnė.

– Ar žinai, kad esi kalė? – papurčiau galvą. Tesa aiškiai turi gražų kūną – toks vyrams patinka. Tokį akimirksniu paimčiau, jeigu ji galėtų pakeist požiūrį.

– Na ir kas? Tau tik patinka jos papai, – Molės burna prilipo prie mano kaklo.

– Man ji *nepatinka*, – atsakiau, jausdamas poreikį apsigint.

– O taip, tau ji aiškiai nepatinka. – Molė kiek atsitraukė ir pažvelgė man į akis. Nusišypsojo, lyg turėtume bendrą paslaptį. – Bet tai nereiškia, kad su mielu noru jos nepadulkintum.

Burna vėl apžiojo mano smakrą ir sukando odą. Rankos spaudė, viena čiupo mano kotą ir smulkus kūnelis vėl ėmė trintis į mane.

– Daugiau nekalbėk.

Paliečiau išskėstas šlaunis ir perbraukiau jas pirštais. Molė sudejavo man į kaklą, o aš įsijaučiau į malonumą, kurį ji man teikė. Molė daug panašesnė į mane, negu norėtų pripažint. Ji irgi mano, kad jos dienos pilkos ir vienodos. Ji irgi atsiduoda juslėms, kad pabėgtų nuo savo minčių. Nedaug apie ją žinau, ji niekada nesipaiso, bet žinau, kad išgyveno kažką baisaus.

Molė sudrebėjo, kai sukišau pirštus, nes jau iš patirties moka greitai pasitenkint. Vos ji sudejavo, man pasigirdo „Lu“, bet ji skubiai pasitaisė ir ištarė mano vardą.

Lu? Kaip suprast? Stengiausi nesijuokt iš minties, kad galvoje turėjo Loganą, kurį taip meiliai pavadino, kol ją tenkinau. Ji puikiai žino, kad nėra ko svajot ir kada nors tikėtis jo dėmesio. Jis gana maloniai su ja elgiasi, bet tik dėl to, kad yra malonus žmogus, tačiau vyrukas turi savo standartus.

Jeigu būtų svarbu, išsiaiškinačiau, tačiau man visiškai nusi-spjaut. Aš naudojuosi ja, ji naudojasi manim – ir abu puikiai tai žinom. Mintimis nuklydau į vakarėlį apačioje. Svarsčiau, kiek dar kartų Stef kambariokė cyptelėjo. Ji gana emocinga, tuščios frazės ir įžūlus elgesys, kuris slepia nepasitikėjimą.

Molės ranka įsikibo į mano džinsus ir atsegė sagą. Užsimerkiau, kai šilta burna apžiojo mano daiktą. Po visko ji neištarė nė žodžio, aš irgi tylėjau. Perbraukė pirštais paraudusias lūpas, atsistojo, pa-traukė žemyn suknelę, kiek tik ta skiautė galėjo uždengt jos kūną, ir išėjo iš kambario.

Gulėjau svetimoje lovoje ir kelias minutes spoksojau į lubas, paskui atsikėliau ir išslinkau į koridorių. Vakarėlis tebeošė, ant grindų kas minutę vis daugėjo šiukšlių. Pro šalį, susikibusios už rankų, praėjo trys girtos merginos.

– Mielosios, jūs esat geriausios mano draugės, – suvebleno mažiausia.

Viena, vilkinti mėlyną megztinį, apsiblaususiomis akimis, šliatinėjo koridoriumi vos besilaikydama ant kojų.

– Aš jus myliu! – atsakė ir apsižliumbė.

Girtos merginos, verkiančios ir visų „geriausios draugės“..

Koridoriaus gale pasirodė Loganas, suktaį šypsodamasis, abiejose rankose nešdamasis gėrimo. Vieną pasiūlė man, bet papurčiau galvą.

– Tau vanduo, – pasakė, tebelaikydamas ištiesęs raudoną puodelį. Paėmiau, pakėliau prie nosies ir pauosčiau skystį.

– Eee... ačiū.

Gurkštelėjau šalto vandens, nekreipdamas dėmesio, kad Loganas tylomis smerkia mane.

– Žinai, bičiuli, namas sausakimšas, – pasakė ir vyptelėjęs kostelėjo. – Ta pigi degtinė degina kaip velnias.

Nieko neatsakiau, tik, eidamas su juo prie laiptų, nužvelgiau koridorių.

– O, beje, mačiau tą Tesą einančią į tavo kambarį, – išgirdau už nugaros. Atsisukau į Loganą.

– Ką?

– Nuėjo su Stef. Stef tualete apsivėmė.

– Kodėl jos nuėjo į mano kambarį? – piktai paklausiau.

Galėčiau prisiekt, kad išeidamas užrakinau. Niekas neina į mano kambarį. Apsivėmęs ar ne. Tokie ypač neina, kad neišmėtytų mano daiktų. Loganas gūžtelėjo pečiais.

– Nežinau. Tik pranešu.

Loganas įsimaišė į minią, o aš nuėjau į savo kambarį. Stef gerai žino, kad mano kambarys uždraustas, – tai kodėl neperspėjo savo mažės prielipos?

Įėjau susierzinęs ir tikrai – prie mano knygų lentynos stovi Tesa. Akimirksniu pastebėjau jos rankose seniausią *Vėtrų kalno* leidimą. Nutrinti puslapiai rodo, kad dažnai naudojamas.

– Kodėl tu mano kambary, po velnių? – paklausiau. Tesa nė nemirktelėjo. Tik švelniai užvertė knygą. – Klausiu, kodėl tu mano kambary, po velnių? – pakartojau, tik griežčiau nei pirmą kartą. Prisiartinęs atėmiau knygą ir padėjau į lentyną. Tesa tylėjo. Stovėjo šalia mano lovos išpūtusi akis ir sučiaupusi burną.

– Neitas liepė čia atvesti Stef... – sušnibždėjo ir mostelėjo ranka į mano lovą. Ant jos tįsojo Stef ir manęs tai nė kiek nesužavėjo. – Ji per daug išgėrė, ir Neitas pasakė...

Man jau gana.

– Girdėjau, ką jis pasakė, – ramiai pertraukiau.

– Tu priklausai šiai brolijai? – paklausė smalsiai ir su lašeliu nuostatos.

Negaliu sakyti, kad nustebau. Esu įpratęs būti teisiemas, ypač išpuikusių turtuoliukų. Vis dėlto nemanau, kad ši mergina turtinga. Jos drabužiai – kaip iš pigaus kiosko, o ne normalios parduotuvės, ir tai mane kažkodėl nustebino.

– Taip, ir ką? – prisiartinu prie tos įkyruolės. Žengtelėjusi atbula, ji užkliudė knygų spintą. – Ar tai stebina tave, Teresa?

– Nevadink manęs Teresa, – purkštelėjo.

Mėgsta ginčytis.

– Ar ne toks tavo vardas?

Atsidusi ji nosisuko. Dėbtelėjau į lovą, nes panašu, kad Tesa ketina išeiti.

– Ji negali čia likti, – pasakiau. Stef tikrai nemiegos mano lovoje visą naktį.

– Kodėl? Maniau, jūs visi draugai?

Kaip miela... ir naivu.

– Draugai, bet mano kambary niekas nenakvoja. – Sukryžiauvau rankas ant krūtinės ir maloniai į ją pažvelgiau. Tesos akys tyrinėjo mano tatuiruotas rankas. Man patiko, kaip ji žiūri į mane, kaip

stengiasi mane perprasti. Įdomu būti šitaip stebimam... Ji intriguoja, ir tai akivaizdu. Pagaliau Tesa atsipeikėjo.

– Aaa... supratau, – purkštelėjo. – Tai tik merginos, kurios su tavim bučiuojasi, gali užėti į tavo kambarį?

Nesulaukiau nenusišypsojęs iš aršios naujokės. Ilgi šviesūs plaukai ir nuodėmingas kūnas, paslėptas po tuo baisiu apdaru... Bet kažkodėl ši mergina mane jaudrina daug labiau nei Stef ar net Molė. Aiškiai nesuprantu, bet ji gana sparčiai ima mane jaudinti, tad privalau visa tai kuo greičiau baigt.

– Ten buvo ne mano kambarys. Bet jei nori pasakyti, kad norėtum su manim pasibučiuoti, tai nelyk – tu ne mano skonio.

Šypsodamasis žiūrėjau, kaip jos veidas persikreipė iš sumišimo ir pykčio.

– Tu... tu... – Man pasidarė nesmagu, kad ji bando parinkti užgaulius žodžius. – Gerai... tai *tu* ir nuvesk ją į kitą kambarį, o aš kaip nors grįšiu į bendrabutį.

Aš? Jos pasitikėjimas savim kiekvieną sekundę vis labiau ima mane siutinti. Ji negali palikti čia Stef. Ar gali? Atidarė duris ir išėjo. Po galais, jos kiaušiai didesni nei maniau. Aš net sužavėtas. *Piktas*, bet sužavėtas.

– Labos nakties, Teresa! – riktelėjau, kai užtrenkė mano kambario duris.

Nužvelgiau kambarį, kas dar ne vietoje. Dėmesį patraukė veidrodinis ant sienos, nes asmuo, atsispindintis jame, buvo vargiai atpažįstamas. Nesuprantu, kuo virtau per šiuos kelerius metus. Tačiau dar labiau stebėtina, kad niekaip nesuprantu, kodėl prie mano veido prilipo ta kvaila šypsena.

Aš pratęs aiškintis santykius su visokiais bjaurybėmis per šitokius vakarėlius. Kodėl dabar man tai patiko labiau nei visada? Ar dėl tos merginos? Ji nėra mano įprasta auka, bet su ja smagu flirtuoti.

Apacioje girdėti triukšmas, o aš turiu susitvarkyti su Stef, drybsančia mano lovoje. Pasišauksiu Neitą, kad išgabentų ją

lauk... Jeigu reikės, tegu palieka koridoriuje. Neabejoju, kad ji yra miegojusi ir blogesnėse vietose. Pajutau galvojantis apie Tesą ir jos nuostatas. Kaip atkakliai įsirišė į šoną ir nenusileido man.

Koridoriuje įtikinau kažkokį brolijos naujoką pernešt Stef į kitą kambarį. Stebėjau, kad nepasiliktų ten su ja, o kai išdūmė iš kambario kaip akis išdegęs, grįžau į saviškį. Eidamas į vonią, už durų išgirdau paklaikusį balsą. Iškart jį pažinau – tai Tesa.

– Taip... ne... atėjau į šį kvailą vakarėlį su savo kambarioke ir įstrigau brolijos namuose. Čia nėra nei kur pamiegoti, nei žinau, kaip grįžti namo.

Ji iš tikrųjų rauda. Reikia eit nuo durų. Neturiu jėgų ir noro aiškintis su ta ašarojančia ir jausminga mergina.

– Bet ji...

Per kukčiojimą daugiau nesupratau nė žodžio. Prispaudžiau ausį prie durų.

– Nojau, ne tai svarbiausia, – išgirdau ją sakant.

Norėjau atidaryt duris. Nesupratau, kodėl apskritai taip elgiuosi, bet turbūt man pasisekė, kad jos buvo užrakintos.

– Minutę, – garsiai ištarė ji, aiškiai netekusi kantrybės.

Dar kartą pabeldžiau.

– Pasakiau – minutę!

Tesa truktelėjo duris ir sustingo pamačiusi mane. Nusisukau, kai nėrė pro šalį. Ištiesiau ranką, norėdamas švelniai ją sulaukyt.

– Neliesk manęs! – suriko ji ir atstūmė mane.

– Verki? – paklausiau, žinodamas atsakymą.

– Atstok, Hardinai, – pasakė Tesa, tačiau labai neryžtingai.

Atrodė išvargusi. *Su kuo ji kalbėjosi telefonu? Su savo vaikinu?*

Išsižiojau norėdamas paerzint, bet ji iškėlė pirštą.

– Hardinai, būk geras. Maldauju. Jei turi bent lašą sąžinės, palik mane ramybėje ir pataupyk rytojui tą komentarą, kurį norėjai pasakyti dabar. Labai prašau. – Mėlynai pilkose akyse žvilgėjo ašaros ir mano nešvanki pastaba kaipmat išgaravo.

– Perkrausčiau Stef į kambarį koridoriaus gale. Gali ten pamiegot, – pasakiau.

Tesa pažiūrėjo į mane, lyg man būtų išaugusios trys galvos.

– Gerai, – paprastai atsakė po akimirkos.

– Trečios durys kairėje.

Pasukau į savo kambarį. Mane apėmė nenumaldomas poreikis pasišalinti nuo tos merginos. Nedelsiant.

– Labanakt, Teresa, – pasakiau ir peržengiau slenkstį. Uždariau duris ir atsišliejau į jas.

Jaučiausi apsvaigęs. Buvo negera. Loganas be reikalo taip pa juokavo ir sudrumstė vandenį.

Iš lentynos čiupau *Vėtrų kalną* ir atsiverčiau vidurį. Ketrinos personažas – labiausiai siutinanti moteris iš visų mano skaitytų knygų. Iki mirties nesuprasiu, kaip Hečklifas galėjo ją pakęst.

Jis irgi pusgalvis, bet ji dar blogesnė.

Akimirkšniu užmigau, bet vos įmigęs ėmiau sapnuot Ketriną, tiksliau, jauną blondinę, atklydusią į universitetą. Mane pažadino mamos klyksmas. Pašokau kaip įdurtas, prakaitu permirkusiais marškinėliais ir įjungiau šviesą.

Kada visa tai baigsis? Metų metus trunka ir niekur nedingsta.

Kelias valandas spoksojęs čia į lubas, čia į sienas ir bandęs įtikinėt save, kad turiu miegot, nusimaudžiau po dušu ir nulipau į virtuvę. Nutariau bent kartą prisidėt prie ruošos ir čiupau šiukšliadėžę. Jeigu nuveiksiu ką nors gero žmonijos labui, gal nors kartą galėsiu ramiai išmiegot visą naktį.

Virtuvėje radau Tesą – vis dar čia – besijuokiančią ir rymančią ant spintelės.

– Kas taip juokinga? – paklausiau, šluodamas nuo stalo į šiukšliadėžę tuščius puodelius.

– Nieko... ar Neitas irgi čia gyvena? – paklausė.

Neatsakiau. Švelnus balsas paklausė garsiau: